

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 37

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 13 ianuarie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 481 din 25 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. f) și ale art. 57 alin. (4) lit. d) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, precum și ale art. 8, art. 29 alin. (1) și (4) și ale art. 31 din Legea nr. 238/2009 privind reglementarea prelucrării datelor cu caracter personal de către structurile/unitățile Ministerului Administrației și Internelor în activitățile de prevenire, cercetare și combatere a infracțiunilor, precum și de menținere și asigurare a ordinii publice	2–7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
400/2020. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind aprobarea transferului drepturilor și al obligațiilor prevăzute în Licența de concesiune nr. 3.285/2000 a activității de exploatare a nisipului și pietrișului din perimetrul Cristești—Drăgușeni, județul Iași	7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 65 din 26 octombrie 2020 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	8–14
ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE	
442. — Cuantumul datoriilor înregistrate de către partidele politice, alianțele politice, alianțele electorale, organizațiile cetățenilor români aparținând minorităților naționale și candidații independenți în urma campaniei electorale organizate cu ocazia alegerilor pentru Senat și Camera Deputaților din data de 6 decembrie 2020, declarate la Autoritatea Electorală Permanentă, conform art. 47 alin. (1) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 481**

din 25 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. f) și ale art. 57 alin. (4) lit. d) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, precum și ale art. 8, art. 29 alin. (1) și (4) și ale art. 31 din Legea nr. 238/2009 privind reglementarea prelucrării datelor cu caracter personal de către structurile/unitățile Ministerului Administrației și Internelor în activitățile de prevenire, cercetare și combatere a infracțiunilor, precum și de menținere și asigurare a ordinii publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. f) și ale art. 57 alin. (4) lit. d) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, precum și ale art. 8, art. 29 alin. (1) și (4) și ale art. 31 din Legea nr. 238/2009 privind reglementarea prelucrării datelor cu caracter personal de către structurile/unitățile Ministerului Administrației și Internelor în activitățile de prevenire, cercetare și combatere a infracțiunilor, precum și de menținere și asigurare a ordinii publice, excepție ridicată de Halil Ibrahim Muftuoglu în Dosarul nr. 3.708/103/2016 al Tribunalului Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.566D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, context în care arată că în materie există precedent constituțional și nu au intervenit elemente noi care să conducă la schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 30 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 3.708/103/2016, **Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. f) și ale art. 57 alin. (4) lit. d) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, precum și ale art. 8, art. 29 alin. (1) și (4) și ale art. 31 din Legea nr. 238/2009 privind reglementarea prelucrării datelor cu caracter personal de către structurile/unitățile Ministerului Administrației și Internelor în activitățile de prevenire, cercetare și combatere a**

infracțiunilor, precum și de menținere și asigurare a ordinii publice. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Halil Ibrahim Muftuoglu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri prin care se solicită anularea unor decizii emise în temeiul Legii nr. 295/2004.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile criticate sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate și astfel nu prezintă garanțiile adecvate pentru apărarea drepturilor și libertăților persoanei vizate, mai ales în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal pentru realizarea activităților de prevenire, cercetare și combatere a infracțiunilor, precum și de menținere și de asigurare a ordinii publice de către structurile/unitățile Ministerului Afacerilor Interne. Totodată, se apreciază că acestea nu prevăd în concret natura datelor și informațiilor existente la organele competente care pot determina calificarea unei persoane ca fiind un pericol pentru ordinea publică, siguranța națională, viața și integritatea corporală a persoanelor și nici cu privire la calitatea și calificarea profesională a persoanelor care prelucrează aceste date, ceea ce este contrar dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta privind calitatea legii și ale art. 26 referitor la viața intimă, familială și privată. În contextul criticilor de neconstituționalitate, se face trimitere la legislația europeană și la jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în materie. Totodată, se prezintă situația particulară a speței și se arată că datele pe baza cărora s-a stabilit că nu este respectată cerința de a nu prezenta pericol în contextul dat nu corespund realității, iar eventualele sancțiuni cu caracter administrativ reținute în cazierul judiciar sunt date ce nu pot determina decăderi, interdicții sau incapacități.

6. **Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (1) lit. f) și ale art. 57 alin. (4) lit. d) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 10 iunie 2014, precum și ale art. 8, art. 29 alin. (1) și (4) și ale art. 31 din Legea nr. 238/2009 privind reglementarea prelucrării datelor cu caracter personal de către structurile/unitățile Ministerului Administrației și Internelor în activitățile de prevenire, cercetare și combatere a infracțiunilor, precum și de menținere și asigurare a ordinii publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 474 din 12 iulie 2012.

13. Ulterior încheierii de sesizare, prevederile art. 14 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 295/2004 au fost modificate prin art. I pct. 18 din Legea nr. 196/2019 pentru modificarea și completarea Legii nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 880 din 1 noiembrie 2019, iar dispozițiile Legii nr. 238/2009 au fost abrogate prin art. 64 din Legea nr. 363/2018 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 13 din 7 ianuarie 2019. Având în vedere însă Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor criticate astfel cum au produs efecte în cauză. Dispozițiile criticate au următorul cuprins:

— Art. 14 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 295/2004: „(1) *Autorizația de procurare a armelor letale se acordă persoanelor prevăzute la art. 13 alin. (2)–(5), dacă îndeplinesc, cumulativ, următoarele condiții: [...]*

f) nu prezintă pericol pentru ordinea publică, siguranța națională, viața și integritatea corporală a persoanelor, conform datelor și informațiilor existente la organele competente;”

— Art. 57 alin. (4) lit. d) din Legea nr. 295/2004: „(4) *Autorizația de procurare a armelor neletale prevăzute în categoria C din anexă se acordă persoanelor prevăzute la alin. (1), dacă îndeplinesc, cumulativ, următoarele condiții: [...]*

d) nu prezintă pericol pentru ordinea publică, siguranța națională, viața și integritatea corporală a persoanelor, conform datelor și informațiilor existente la organele competente;”

— Art. 8 din Legea nr. 238/2009: „*Structurile/Unitățile M.A.I. prelucrează suplimentar date cu caracter personal, într-un alt scop decât cel pentru care datele au fost colectate, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:*

a) prelucrarea este compatibilă cu scopul în care au fost colectate datele;

b) scopul în care urmează a fi prelucrate suplimentar datele cu caracter personal de către structurile/unitățile M.A.I. sau entitățile cărora urmează să le fie comunicate datele se încadrează în atribuțiile sau, după caz, obligațiile ce le revin potrivit legii;

c) prelucrarea este necesară și proporțională în raport cu noul scop.”

— Art. 29 alin. (1) și (4) din Legea nr. 238/2009: „(1) *Datele cu caracter personal stocate în îndeplinirea activităților prevăzute la art. 1 alin. (1) se șterg sau se transformă în date*

anonime atunci când nu mai sunt necesare scopurilor pentru care au fost colectate ori, după caz, se blochează, în condițiile legii. În situații justificate, datele pot fi trecute în evidență pasivă și stocate, pentru o perioadă care nu poate fi mai mare decât termenul de stocare stabilit inițial potrivit scopului în care au fost colectate. [...]

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (1), datele cu caracter personal pot fi stocate și după îndeplinirea scopurilor pentru care au fost colectate, dacă este necesară păstrarea acestora. Evaluarea necesității stocării datelor după îndeplinirea scopurilor pentru care au fost colectate se realizează, în special, în următoarele situații:

a) datele sunt necesare în vederea terminării urmăririi penale într-un caz determinat;

b) nu există o hotărâre judecătorească definitivă;

c) nu a intervenit reabilitarea;

d) nu a intervenit prescripția executării pedepsei;

e) nu a intervenit amnistia;

f) datele fac parte din categorii speciale de date, potrivit Legii nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare.”

— Art. 31 din Legea nr. 238/2009: „(1) *Structurile/Unitățile M.A.I. care desfășoară activitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) au obligația de a elabora reguli, dacă acestea nu sunt stabilite prin prevederi legale exprese, cu privire la:*

a) termenele de stocare a datelor cu caracter personal pe care le prelucrează;

b) verificările periodice asupra datelor cu caracter personal pentru ca acestea să fie exacte, actuale și complete;

c) ștergerea datelor cu caracter personal.

(2) În lipsa unor prevederi legale exprese care să stabilească regulile prevăzute la alin. (1), structurile/unitățile M.A.I. care desfășoară activitățile prevăzute la art. 1 alin. (1) au obligația ca, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, să stabilească aceste reguli, cu avizul Autorității naționale de supraveghere acordat în condițiile legii.”

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta privind calitatea legii și art. 26 referitor la viața intimă, familială și privată, prin raportare la art. 8 alin. (1) referitor la protecția datelor cu caracter personal din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și la art. 16 alin. (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia consideră, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece nu stabilesc în concret ce înseamnă ca o persoană să reprezinte un pericol pentru ordinea publică, siguranța națională, viața și integritatea corporală a persoanelor și nici nu este prezentată natura datelor și informațiilor pe baza cărora o persoană poate fi calificată astfel sau perioada în care pot fi prelucrate datele cu caracter personal în vederea stabilirii dacă o persoană prezintă pericolul anterferit, ceea ce, în opinia acestuia, este contrar normelor constituționale privind principiul legalității, în componenta privind calitatea legii, și celor privind viața intimă, familială și privată.

16. Curtea reține că Legea nr. 295/2004 a fost adoptată ca urmare a armonizării legislației interne cu cea a Uniunii Europene în domeniul armelor, în vederea integrării în Uniunea Europeană, respectiv transpunerea Directivei Consiliului 91/477/CEE din 18 iunie 1991 privind controlul achiziționării și deținerii de arme, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 256 din 13 septembrie 1991. Potrivit art. 3 din Directiva 91/477/CEE, „*statele membre pot adopta, în cadrul propriilor legislații, măsuri mai stricte decât cele prevăzute de prezenta directivă (...)*”. Astfel cum reiese din expunerea de motive a proiectului de lege, la adoptarea acestuia s-a ținut cont de prevederile Convenției europene cu privire la controlul achiziționării și deținerii armelor de foc de către particulari,

adoptată la Strasbourg la 28 iunie 1978, ratificată prin Legea nr. 116/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 143 din 8 iulie 1997, și de prevederile Protocolului împotriva fabricării și traficului ilegal de arme de foc, piese și componente ale acestora, precum și de muniții, adițional la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, adoptată la New York la 15 noiembrie 2000, la care România a aderat prin Legea nr. 9/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 din 2 martie 2004 (a se vedea Decizia nr. 421 din 15 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 20 noiembrie 2013).

17. De asemenea, Legea nr. 238/2009 transpune în legislația națională Decizia-cadru 2008/977/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind protecția datelor cu caracter personal prelucrate în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 350 din 30 decembrie 2008, și creează cadrul juridic necesar aplicării art. 24—32 din Decizia 2008/615/JAI a Consiliului din 23 iunie 2008 privind intensificarea cooperării transfrontaliere, în special în domeniul combaterii terorismului și a criminalității transfrontaliere, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 210 din 6 august 2008. Astfel cum reiese din Legea nr. 238/2009, obiectul de reglementare al acestui act normativ îl constituie unele aspecte legate de prelucrarea datelor cu caracter personal de către structurile/unitățile Ministerului Administrației și Internelor în activitățile de prevenire, cercetare și combatere a infracțiunilor, precum și de menținere și asigurare a ordinii publice.

18. Pentru realizarea activităților prevăzute de această lege, structurile/unitățile Ministerului Afacerilor Interne constituie, organizează și dețin, potrivit atribuțiilor legale, sisteme de evidență și utilizează mijloace automate și neautomate de prelucrare a datelor cu caracter personal, care sunt utilizate în condițiile legii, cu respectarea drepturilor omului și aplicarea principiilor legalității, necesității, confidențialității, proporționalității și numai dacă, prin utilizarea acestora, este asigurată protecția datelor prelucrate.

19. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a normelor criticate în raport cu dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta privind calitatea legii, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Referitor la criteriile privind calitatea legii, Curtea în jurisprudența sa a reținut că actele normative trebuie să respecte principiul legalității care impune obligația ca normele adoptate să fie precise, clare și previzibile. Astfel, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat. Așadar, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele ce pot rezulta dintr-un act determinat (a se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, sau Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012). În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, și Hotărârea

din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, paragraful 66). Astfel, sunt respectate cerințele de precizie și previzibilitate când destinatarul normei juridice este capabil să își adapteze conduita în funcție de conținutul acesteia.

20. Or, cu privire la noțiunea de pericol pentru ordinea publică, prin Decizia nr. 99 din 25 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 429 din 22 mai 2020, paragraful 20, Curtea a reținut că aceasta desemnează o stare de fapt, și nu un fapt, ce ar putea periclita în viitor relațiile sociale referitoare la suveranitatea, independența, unitatea și indivizibilitatea statului, la persoană, drepturile și libertățile acesteia, la proprietate (detenția și posesia bunurilor mobile și imobile), precum și întreaga ordine de drept.

21. Astfel, referitor la pretinsa încălcare a art. 1 alin. (5) în componenta sa privind claritatea, precizia și previzibilitatea legii, prin Decizia nr. 567 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.016 din 19 decembrie 2016, paragraful 22, Curtea a constatat că prevederile art. 14 alin. (1) lit. f) și cele ale art. 57 alin. (4) lit. d) din Legea nr. 295/2004 sunt îndeajuns de clare, noțiunea de pericol/pericol social neputând fi reglementată cu o precizie absolută, măsurile luate de autoritățile administrative fiind supuse cenzurii instanței de contencios administrativ. În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului prin care a statuat că, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile tip de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulelor mai mult sau mai puțin vagi pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație (de exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 31).

22. Raportând considerentele de principiu mai sus enunțate la prevederile criticate, Curtea observă că acestea sunt clare, precise și previzibile, stabilind că, pentru acordarea autorizației de procurare a armelor letale, precum și a autorizației de procurare a armelor neletale prevăzute în categoria C, persoanele care solicită asemenea autorizații trebuie să îndeplinească anumite condiții, cumulativ, printre care se regăsește și aceea de a nu prezenta pericol pentru ordinea publică, siguranța națională, viața și integritatea corporală a persoanelor, conform datelor și informațiilor existente la organele competente, potrivit prevederilor legale în materie.

23. Cu privire la menționarea în susținerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor referitoare la viața intimă, familială și privată, Curtea observă că, potrivit art. 26 alin. (2) din Constituție, „*persoana fizică are dreptul să dispună de ea însăși, dacă nu încalcă drepturile și libertățile altora, ordinea publică sau bunele moravuri*”. În acest context, Curtea reține că Legea fundamentală nu definește noțiunea de viață intimă, familială și privată, aceasta fiind protejată de lege în condițiile în care se manifestă în cadrul ordinii juridice, iar nu în afara sa. Dreptul de a dispune de propria persoană, nefiind un drept absolut, poate fi exercitat numai cu respectarea drepturilor altor persoane, a ordinii publice și a bunelor moravuri. În acest sens, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale stabilește prin art. 8 paragraful 2 că dreptul la respectarea vieții private poate face obiectul unor restricții, dacă sunt prevăzute de lege și dacă constituie măsuri necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora (a se vedea Decizia nr. 239 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 24 iunie 2005, și Decizia

nr. 1.282 din 12 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 4 noiembrie 2010).

24. Totodată, Curtea observă că în dezvoltarea prevederilor constituționale ale art. 26 instanța de contencios constituțional s-a raportat la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care prin Hotărârea din 8 noiembrie 2016, pronunțată în *Cauza Magyar Helsinki Bizottság împotriva Ungariei*, paragraful 192, în contextul analizei problematicii cu privire la datele personale, a avut în vedere Convenția Consiliului Europei din 28 ianuarie 1981 pentru protejarea persoanelor față de prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal, adoptată la Strasbourg la 28 ianuarie 1981, al cărei scop este să asigure pentru orice particular respectul pentru drepturile și libertățile sale fundamentale și, în particular, dreptul său la viața privată referitor la procesarea automată a datelor personale care îl privesc. În noțiunea de „orice informație referitoare la un particular identificat sau identificabil” Curtea de la Strasbourg a prezentat exemple de date personale referitoare la cele mai intime și personale aspecte ale unui particular, cum sunt situația sănătății, atitudinea referitoare la religie și orientarea sexuală, și a stabilit că astfel de categorii de date constituie componente particulare ale vieții private care se bucură de întinderea protecției articolului 8 din Convenție.

25. Cu privire la categoriile speciale de date cu caracter personal (date sensibile), precum și cu privire la instituirea unor principii de analiză a protecției acestor date, prin Hotărârea din 22 decembrie 2015, pronunțată în *Cauza G.S.B împotriva Elveției*, paragrafele 89—90, Curtea Europeană a Drepturilor Omului subliniază rolul esențial jucat de protecția datelor cu caracter personal în protejarea respectului față de viața privată așa cum este garantată de art. 8 din Convenție. Dreptul intern trebuie să prevadă garanții potrivite în vederea prevenirii oricărei comunicări sau dezvăluiri a datelor personale medicale în măsura în care acestea pot să fie inconsistente cu garanțiile oferite de art. 8 din Convenție și recunoaște că o marjă de apreciere trebuie lăsată autorităților naționale competente cu referire la menținerea unui just echilibru între, pe de o parte, interesul publicității procedurilor judiciare și, pe de altă parte, interesele părții sau ale unui terț în menținerea confidențialității unor astfel de date. Astfel, art. 8 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale admite ingerința unei autorități publice în exercitarea dreptului la respectarea vieții private și de familie și a domiciliului dacă aceasta este prevăzută de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților altora.

26. La nivel național, garantarea și protejarea dreptului la viața intimă, familială și privată, prin prisma prelucrării datelor cu caracter personal la momentul la care prevederile criticate au produs efecte juridice, este realizată prin Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 12 decembrie 2001. În virtutea art. 8 alin. (1) lit. b) din această lege este permisă prelucrarea datelor cu caracter personal având funcție de identificare cu aplicabilitate generală atunci când prelucrarea este prevăzută în mod expres de o dispoziție legală.

27. Față de această împrejurare, Curtea constată că este obligația legiuitorului să adopte reglementări privind gestionarea de către autoritățile publice îndrituite a aspectelor care să contribuie la evaluarea unei persoane, cum ar fi deținerea unor informații de către organele competente în legătură cu anumite fapte săvârșite, pentru a putea aprecia dacă persoana în discuție prezintă sau nu pericol pentru ordinea publică, siguranța națională, viața și integritatea corporală a persoanelor și, în

consecință, raportat la speța de față, dacă i se poate acorda autorizația de procurare a armelor letale sau neletale. Or, această evaluare poate fi efectuată numai conform datelor și informațiilor existente la organele competente.

28. Având în vedere că societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai amplu și cu ramificații transfrontaliere, context în care regimul armelor și munițiilor necesită o reglementare specială din partea statului, inclusiv în ceea ce privește condițiile ce trebuie să le îndeplinească persoanele pentru a putea procura, deține, purta și folosi arme letale și arme neletale, precum și muniția corespunzătoare acestora, asemenea dispoziții legislative precum cele criticate în prezenta cauză devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni (*ad similib*, a se vedea Decizia nr. 97 din 25 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 15 mai 2020, paragraful 15).

29. În acest context, Curtea observă că pentru protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date, legiuitorul a adoptat mai multe acte normative, care în dinamica legislativă au fost modificate sau abrogate, fiind instituite norme noi, cadru legislativ din care fac parte și dispozițiile criticate în prezenta cauză, și a căror interpretare și aplicare nu trebuie realizată în mod singular, ci ținându-se seama de întreg cadrul legislativ cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date.

30. Astfel, Legea nr. 238/2009, în capitolul VI — *Drepturile persoanei vizate*, prevede că structurile/unitățile Ministerului Afacerilor Interne asigură condițiile de exercitare a drepturilor conferite de lege persoanei vizate, cu respectarea Legii nr. 677/2001 și a celorlalte norme legale incidente în materie prevăzute de legea în discuție.

31. Curtea observă că prevederile Legii nr. 677/2001, la care fac trimitere dispozițiile antereferte, au ca domeniu de aplicare, potrivit art. 2 alin. (5) din această lege, și prelucrările și transferul de date cu caracter personal efectuate în cadrul activităților de prevenire, cercetare și reprimare a infracțiunilor și de menținere a ordinii publice, precum și al altor activități desfășurate în domeniul dreptului penal, iar prin art. 12 și 13 din această lege se reglementează drepturile persoanei vizate în contextul prelucrării datelor cu caracter personal, respectiv atât dreptul la informare al persoanei vizate, cât și dreptul de acces al acesteia la datele prelucrate. Astfel, potrivit art. 12 alin. (2) din Legea nr. 677/2001, în cazul în care datele nu sunt obținute direct de la persoana vizată, operatorul este obligat ca, în momentul colectării datelor sau, dacă se intenționa dezvăluirea acestora către terți, cel mai târziu până în momentul primei dezvăluiri, să furnizeze persoanei vizate cel puțin informațiile enumerate la lit. a)—d), cu excepția cazului în care persoana vizată posedă deja informațiile respective. De asemenea, potrivit art. 13 alin. (1) din aceeași lege, orice persoană vizată are dreptul de a obține de la operator, la cerere și în mod gratuit pentru o solicitare pe an, confirmarea faptului că datele care o privesc au fost sau nu prelucrate de acesta. Operatorul este obligat, în situația în care prelucrează date cu caracter personal care privesc solicitantul, să comunice acestuia, împreună cu confirmarea, cel puțin informațiile enumerate la lit. a)—e), în termen de 15 zile de la data primirii cererii. În același timp, art. 16 alin. (1)—(3) din Legea nr. 677/2001 reglementează și cazurile de excepție de la art. 12 și 13 din lege, stabilind că prevederile art. 12, 13, ale art. 14 alin. (3) și ale art. 15 nu se aplică în cazul activităților prevăzute la art. 2 alin. (5) dacă, prin

aplicarea acestora, este prejudiciată eficiența acțiunii sau obiectivul urmărit în îndeplinirea atribuțiilor legale ale autorității publice, excepție care este valabilă strict pentru perioada necesară atingerii obiectivului urmărit prin desfășurarea activităților menționate la art. 2 alin. (5). Însă, după încetarea situației care justifică aplicarea acestor excepții de la regula generală ce reglementează drepturile persoanei vizate în contextul prelucrării datelor cu caracter personal, respectiv atât dreptul la informare al persoanei vizate, cât și dreptul de acces al acesteia la datele prelucrate, operatorii care desfășoară activitățile prevăzute la art. 2 alin. (5) din Legea nr. 677/2001 vor lua măsurile necesare pentru a asigura respectarea drepturilor persoanelor vizate.

32. În continuare, Curtea reține că dispozițiile art. 16 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene prevăd că orice persoană are dreptul la protecția datelor cu caracter personal care o privesc, Parlamentul European și Consiliul stabilind normele privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii, precum și de către statele membre în exercitarea activităților care fac parte din domeniul de aplicare a dreptului Uniunii, precum și normele privind libera circulație a acestor date, iar respectarea acestor norme face obiectul controlului unor autorități independente.

33. Curtea observă că Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 119 din 4 mai 2016, prevede la considerentul 60 din preambul că, potrivit principiilor prelucrării echitabile și transparente, persoana vizată este informată cu privire la existența unei operațiuni de prelucrare și la scopurile acesteia. În acest context, Curtea observă faptul că Legea nr. 677/2001, la care fac trimitere dispozițiile criticate, a fost abrogată prin art. V din Legea nr. 129/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 102/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal, precum și pentru abrogarea Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 19 iunie 2018, iar toate trimiterile la Legea nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare, din actele normative se interpretează ca trimiteri la Regulamentul general privind protecția datelor și la legislația de punere în aplicare a acestuia.

34. De asemenea, Curtea constată că art. 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene prevede că orice persoană are dreptul la protecția datelor cu caracter personal care o privesc, iar asemenea date trebuie tratate în mod corect, în scopurile precizate și pe baza consimțământului persoanei interesate sau în temeiul unui alt motiv legitim prevăzut de lege, aceasta având dreptul de acces la datele colectate care o privesc, precum și dreptul de a obține rectificarea acestora.

35. Cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal, din evaluarea cadrului legislativ în materie, Curtea constată că normele naționale asigură protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, prin instituirea dreptului la informare și a dreptului de acces ale persoanelor vizate, și, în același timp, reglementează condițiile în care exercițiul acestor drepturi poate fi restrâns, potrivit Legii fundamentale (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 737 din 20 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2019, paragraful 59), precum și remediile legale pentru protecția acestor date.

36. Față de această împrejurare, Curtea reține că textele criticate nu încalcă dreptul la viața intimă, familială și privată, ci instituie o măsură, cu caracter temporar și preventiv, ce este justificată pe deplin în contextul dat, circumscriindu-se în cadrul general al opțiunii legiuitorului în ceea ce privește politica contravențională sau penală a statului, inclusiv cu privire la criteriile de acordare a autorizației de procurare a armelor letale sau neletale, în funcție de valorile sociale ocrotite și care pot fi lezate prin săvârșirea unor contravenții sau a unor infracțiuni, ceea ce impune o astfel de reglementare în domeniul dreptului de deținere, port și folosire a armelor și munițiilor, legiuitorul fiind îndreptățit să instituie măsuri de ocrotire a interesului general al societății.

37. Totodată, Curtea învederează faptul că, prin Decizia nr. 80 din 16 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 7 aprilie 2014, paragrafele 99 și 101, instanța de contencios constituțional a reținut că libertatea, ca principiu fundamental al statului de drept, este temelia tuturor principiilor morale și presupune elaborarea unor asemenea norme de drept care să garanteze tuturor persoanelor să se manifeste potrivit propriilor opțiuni în relațiile cu ceilalți membri ai colectivității. O atare concepție decurge din latura activă a liberei dezvoltări a personalității umane, fiind expresia libertății de acțiune a persoanei fizice. Totuși, libertatea de acțiune a acesteia în privința vieții sale intime, familiale și private nu poate fi și nu este absolută, ea trebuie să se integreze și să respecte valorile societății, ale colectivității; de aceea, persoana fizică nu poate folosi abuziv și antisocial dreptul său de a dispune de ea însăși, ceea ce justifică stabilirea anumitor limite în privința acestui drept. De principiu, dreptul de a dispune de sine însuși cuprinde două elemente inerente, respectiv un element activ vizând dreptul persoanei de a se manifesta, prin acțiunile sale, în mod liber, precum și un element pasiv referitor la dreptul persoanei de a fi ocrotită de ingerințele altor subiecte de drept. Libertatea de acțiune a unei persoane este în mod necesar limitată de dreptul celorlalte persoane de a li se respecta drepturile și libertățile fundamentale sau valorile morale. De aceea, Constituția trebuie să acorde același nivel de protecție ambelor aspecte ale dreptului persoanei de a dispune de sine însăși și să consacre un just echilibru între acestea.

38. Prin urmare, Curtea constată că prevederile constituționale mai sus menționate își găsesc eficiența prin prisma transpunerii lor în cuprinsul unor norme legale, iar, în contextul dat, aceste norme sunt reprezentate de prevederile criticate în prezenta cauză, respectiv de cele ce fac obiectul Legii nr. 295/2004 și ale Legii nr. 238/2009, coroborate cu cele privind protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, acestea nefiind de natură a contraveni normelor constituționale cu privire la principiul legalității în componenta privind calitatea legii sau ale celor cu privire la viața intimă, familială și privată.

39. Distinct de acestea, în ceea ce privește celelalte critici ale autorului excepției de neconstituționalitate cu privire la datele reținute în cazierul judiciar, Curtea observă că acestea privesc aspecte ce țin de modul de interpretare și aplicare a textelor legale criticate, deduse din coroborarea acestora de către autoritățile îndrituite cu acordarea autorizațiilor de procurare, deținere, port și folosire a armelor și munițiilor. În măsura în care datele în discuție nu corespund realității sau nu sunt de natură a determina decăderi, interdicții sau incapacități, persoanele interesate în obținerea acestor autorizații se pot adresa instanțelor de judecată pentru stabilirea concretă a situației persoanei interesate, inclusiv cu privire la aspecte ce țin de consemnările efectuate în cazierul judiciar.

40. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Halil Ibrahim Muftuoglu în Dosarul nr. 3.708/103/2016 al Tribunalului Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 14 alin. (1) lit. f) și ale art. 57 alin. (4) lit. d) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, precum și ale art. 8, art. 29 alin. (1) și (4) și ale art. 31 din Legea nr. 238/2009 privind reglementarea prelucrării datelor cu caracter personal de către structurile/unitățile Ministerului Administrației și Internelor în activitățile de prevenire, cercetare și combatere a infracțiunilor, precum și de menținere și asigurare a ordinii publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Ionița Cochintu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

**privind aprobarea transferului drepturilor și al obligațiilor prevăzute
în Licența de concesiune nr. 3.285/2000 a activității de exploatare a nisipului
și pietrișului din perimetrul Cristești—Drăgușeni, județul Iași**

Având în vedere:

— Decizia nr. 6.880/16.12.2020*) pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 612/45/2018;

— Referatul Direcției Generale Gestionare Evaluare Concesionare Resurse/Rezerve Minerale Integrare Europeană nr. 302.357 din 21.12.2020 privind aprobarea transferului drepturilor și obligațiilor stabilite prin Licența de concesiune nr. 3.285/2000;

— art. 24 alin. (3) și (9) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă transferul drepturilor dobândite și al obligațiilor asumate potrivit Licenței de concesiune pentru exploatarea nisipului și pietrișului nr. 3.285/2000 din perimetrul Cristești—Drăgușeni, județul Iași, de la AGREGATE EST — S.R.L. (în faliment), având număr de înregistrare la registrul

comerțului J22/591/1991, CUI 1957210, la AMI TURING — S.R.L., având număr de înregistrare la registrul comerțului J22/708/2004, CUI 16314867.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Nicolae Turdean

București, 21 decembrie 2020.

Nr. 400.

*) Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6.880/2020 nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 65

din 26 octombrie 2020

Dosar nr. 1.433/1/2020

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Eugenia Pușcașiu	— judecător la Secția I civilă
Bianca Elena Țândărescu	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Mioara Iolanda Grecu	— judecător la Secția I civilă
Maria Speranța Cornea	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Eugenia Voicheci	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mădălina Elena Grecu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adela Vintilă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Daniel Gheorghe Severin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 1.433/1/2020 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat.

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 8 și art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 raportat la art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. IV alin. (1) și (6) din Legea nr. 79/2018 rezultă că, pentru aceeași muncă prestată, se poate cumula majorarea de 75% din baza de calcul, acordată pentru activitatea desfășurată de funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, cu drepturile aferente muncii suplimentare prestate de aceiași funcționari peste programul normal de lucru.”

5. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul sesizării

6. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a dispus, prin încheierea din 29 mai 2020, pronunțată în Dosarul nr. 31.418/3/2018, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept menționată.

II. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

7. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, aprobată cu completări prin Legea nr. 80/2018, cu modificările și completările ulterioare, denumită, în continuare, *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017*:

Art. 8 „Prin derogare de la prevederile art. 21 din Legea-cadru nr. 153/2017, în anul 2018, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător acestora.[...]”

Art. 10 [...] (3) „Prin excepție de la prevederile art. 8, în anul 2018, pentru activitatea desfășurată de personalul militar, poliștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională, în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte

zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, se acordă drepturile prevăzute de legislația în vigoare în luna iunie 2017. Baza de calcul pentru acordarea acestor drepturi o reprezintă solda de funcție/salariul de funcție cuvenit(ă)."

8. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare, forma în vigoare anterioară Legii-cadru nr. 153/2017, denumită, în continuare, *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013*:

Art. 13 [...] (5) „Prin excepție de la prevederile art. 9 alin. (1), pentru activitatea desfășurată de personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională, în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, se acordă o majorare de 75% din baza de calcul prevăzută la alin. (4).”

9. Legea nr. 79/2018 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2017 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, denumită, în continuare, *Legea nr. 79/2018*:

Art. IV (1) „Prin derogare de la prevederile art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, munca suplimentară prestată începând cu 1 aprilie 2018 peste programul normal de lucru de către personalul cu statut special care are atribuții pentru desfășurarea activităților deosebite cu caracter operativ sau neprevăzut în domeniul ordinii și siguranței publice, în respectarea regimului frontierei de stat a României, în situații de urgență, în personalizarea, emiterea și evidența generală a documentelor de identitate și a pașapoartelor simple, în emiterea și evidența permiselor de conducere și a certificatelor de înmatriculare ale autovehiculelor rutiere, precum și de către funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, care nu se poate compensa cu timp liber corespunzător, se plătește cu o majorare de 75% din solda de funcție/salariul de funcție, proporțional cu timpul efectiv lucrat în aceste condiții. Plata majorării se efectuează în cazul în care compensarea prin ore libere plătite nu este posibilă în următoarele 60 de zile după prestarea muncii suplimentare. [...]”

(6) În anul 2018, dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere prevederilor art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, care se aplică în mod corespunzător.”

10. Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, denumită, în continuare, *Codul muncii*:

Art. 111 „Timpul de muncă reprezintă orice perioadă în care salariatul prestează munca, se află la dispoziția angajatorului și îndeplinește sarcinile și atribuțiile sale, conform prevederilor contractului individual de muncă, contractului colectiv de muncă aplicabil și/sau ale legislației în vigoare.”

Art. 112 alin. (1) „Pentru salariații angajați cu normă întreagă durata normală a timpului de muncă este de 8 ore pe zi și de 40 de ore pe săptămână.”

Art. 113 (1) „Repartizarea timpului de muncă în cadrul săptămânii este, de regulă, uniformă, de 8 ore pe zi timp de 5 zile, cu două zile de repaus.

(2) În funcție de specificul unității sau al muncii prestate, se poate opta și pentru o repartizare inegală a timpului de muncă, cu respectarea duratei normale a timpului de muncă de 40 de ore pe săptămână.”

Art. 114 (1) „Durata maxima legală a timpului de muncă nu poate depăși 48 de ore pe săptămână, *inclusiv orele suplimentare*.

(2) Prin excepție, durata timpului de muncă, ce include și orele suplimentare, poate fi prelungită peste 48 de ore pe săptămână, cu condiția ca media orelor de muncă, calculată pe o perioadă de referință de 4 luni calendaristice, să nu depășească 48 de ore pe săptămână.”

Art. 120 (1) „Munca prestată în afara duratei normale a timpului de muncă săptămânal, prevăzută la art. 112, este considerată muncă suplimentară.”

Art. 121 (1) „La solicitarea angajatorului salariații pot efectua muncă suplimentară, cu respectarea prevederilor art. 114 sau 115, după caz.

(2) Efectuarea muncii suplimentare peste limita stabilită potrivit prevederilor art. 114 sau 115, după caz, este interzisă, cu excepția cazului de forță majoră sau pentru alte lucrări urgente destinate prevenirii producerii unor accidente ori înlăturării consecințelor unui accident.”

Art. 123 (1) „În cazul în care compensarea prin ore libere plătite nu este posibilă în termenul prevăzut de art. 122 alin. (1) în luna următoare, munca suplimentară va fi plătită salariatului prin adăugarea unui spor la salariu corespunzător duratei acesteia.

(2) Sporul pentru munca suplimentară, acordat în condițiile prevăzute la alin. (1), se stabilește prin negociere, în cadrul contractului colectiv de muncă sau, după caz, al contractului individual de muncă, și nu poate fi mai mic de 75% din salariul de bază.”

Art. 137 (1) „Repausul săptămânal este de 48 de ore consecutive, de regulă sâmbăta și duminica.

(2) În cazul în care repausul în zilele de sâmbătă și duminică ar prejudicia interesul public sau desfășurarea normală a activității, repausul săptămânal poate fi acordat și în alte zile stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau prin regulamentul intern.

(3) În situația prevăzută la alin. (2) salariații vor beneficia de un spor la salariu stabilit prin contractul colectiv de muncă sau, după caz, prin contractul individual de muncă.”

III. Expunerea succintă a procesului

11. Prin cererea înregistrată pe rolul *Tribunalului București — Secția contencios administrativ și fiscal* la 19 septembrie 2018 cu nr. 31.418/3/2018, reclamanta A în contradictoriu cu B a solicitat anularea Ordinului ministrului justiției nr. 2.721/C/2018 privind condițiile de acordare a majorării de 75% din salariul de funcție pentru munca suplimentară prestată începând cu 1 aprilie 2018 peste programul normal de lucru de către funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare (denumit, în continuare, *Ordinul nr. 2.721/C/2018*) în limita art. 13 alin. (2) din conținutul acestui act administrativ unilateral.

12. Prin Sentința civilă nr. 1.341 din 26 februarie 2019, *Tribunalul București — Secția contencios administrativ și fiscal* a admis acțiunea, anulând în parte Ordinul nr. 2.721/C/2018, respectiv prevederile art. 13 alin. (2).

13. În motivarea sentinței, plecând de la prevederile legale incidente, s-a constatat că pentru categoriile de funcționari publici menționate în ordin s-au stabilit două tipuri de majorări salariale: o majorare pentru munca efectuată peste programul normal de lucru și care nu poate fi compensată prin timp liber corespunzător și o majorare pentru activitatea desfășurată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează.

14. Aceste tipuri de majorări nu se exclud reciproc, întrucât vizează ipoteze de acordare complet diferite și nu privesc aceeași muncă remunerată prin două beneficii, deoarece nu există nicio dispoziție legală care să majoreze durata timpului de muncă în timpul zilelor de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, altfel s-ar ajunge la situația în care un funcționar chemat să presteze muncă în astfel de zile nu mai beneficiază de nicio normare a muncii sale.

15. Cele două categorii de majorări vizează situații și finalități diferite; astfel, în măsura în care un funcționar este chemat să presteze muncă în timpul zilelor de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează și depășește durata normată a timpului de lucru, atunci va avea dreptul la ambele categorii de beneficii.

16. Altfel spus, dacă un funcționar chemat să presteze muncă în zilele de repaus sau sărbători legale primește un beneficiu pentru aceasta, în cazul în care este obligat la a presta muncă pe o durată de timp nedeterminată în ziua respectivă nu poate fi privat de remunerația prevăzută de art. IV alin. (1) din Legea nr. 79/2018.

17. S-a reținut și faptul că prevederile art. 13 alin. (2) din Ordinul nr. 2.721/C/2018 înlătură de la aplicare prevederile art. IV alin. (6) din Legea nr. 79/2018, fiind încălcat principiul legalității și ierarhiei actelor normative prevăzut de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conform căruia actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte.

18. Împotriva acestei sentințe, pârâțul B a declarat recurs, iar în cadrul soluționării acestuia, din oficiu, s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și s-a suspendat judecata cauzei, în conformitate cu prevederile art. 520 din Codul de procedură civilă.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

19. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate ce derivă din interpretarea prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, după cum urmează:

a) sesizarea este formulată în cursul unei cauze aflate în stare de judecată, respectiv Dosarul nr. 31.418/3/2018 aflat pe rolul Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal;

b) instanța care formulează sesizarea — Curtea de Apel București — este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, față de dispozițiile art. 10 alin. (2) prima teză coroborat cu art. 10 alin. (1) și art. 20 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, ca instanță de recurs;

c) instanța care formulează sesizarea — Curtea de Apel București — este competentă, față de dispozițiile art. 10 alin. (2) prima teză coroborat cu art. 20 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, să soluționeze recursul declarat împotriva unei sentințe pronunțate în primă instanță de Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal într-un proces având ca obiect un act administrativ unilateral emis de o autoritate publică, fără ca problema competenței materiale de judecată a primei instanțe să facă obiectul recursului;

d) soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată în recurs depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, respectiv interpretarea coroborată a art. 8 și art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 raportat la art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. IV alin. (1) și (6) din Legea nr. 79/2018, aceste norme juridice având caracter supraordonat actului administrativ unilateral atacat în anulare, anume Ordinul nr. 2.721/C/2018 în limita art. 13 alin. (2) din conținutul său, text potrivit căruia „drepturile acordate pentru munca prestată în zilele prevăzute la alin. (1) [în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează] și drepturile reglementate pentru munca suplimentară în condițiile prezentului ordin nu se pot cumula pentru aceeași muncă prestată”;

e) chestiunea de drept a cărei lămurire se cere este nouă și nu rezultă a face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare sau pronunțat ori al unei alte hotărâri obligatorii pronunțate de instanța supremă;

f) problema de drept pusă în discuție este una veritabilă, influențând legalitatea unei norme juridice subsidiare dintr-un act administrativ unilateral cu caracter normativ în baza căreia se calculează efectiv drepturile salariale cuvenite unei ample categorii de funcționari publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, fiind susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite pornind de la argumente coerente pentru fiecare dintre abordările potențiale.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

20. Interpretarea coroborată a art. 8 și a art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, în accepțiunea instanței de sesizare, permite două abordări:

— pe de o parte, se poate aprecia că art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 are în vedere, față de art. 8 din același act normativ, doar „munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru”, noțiunea din art. 10 alin. (3) de „activitate” corespunzând celei din art. 8 de „muncă” (desfășurată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează), întrucât se acordă relevanță atributelor care caracterizează momentul prestării activității, iar nu duratei muncii zilnice;

— pe de altă parte, se poate aprecia că art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 are în vedere ambele categorii de munci vizate de art. 8 din același act normativ, substantivul „activitate” având un înțeles cuprinzător, atât pentru „munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru”, cât și pentru „munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în

care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru”.

21. Așadar, dacă în interpretarea art. 8 și art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 raportat la art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 se are în vedere prima abordare, atunci majorarea de 75% din baza de calcul se acordă pentru „munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru”, în acest sens restrictiv fiind înțeleasă noțiunea de „activitate”.

22. În cazul în care, în interpretarea art. 8 și art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 raportat la art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 se are în vedere cea de-a doua abordare, atunci noțiunea de activitate include orice muncă prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, deci atât munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru, cât și munca prestată în cadrul schimbului normal de lucru.

23. Este de menționat că art. IV alin. (1) din Legea nr. 79/2018 introduce o nouă derogare de la art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, la fel cum art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 dispuseseră o excepție distinctă de la norma juridică amintită; derogarea stabilită de articolul anterior menționat are în vedere posibilitatea achitării în beneficiul anumitor categorii de personal plătit din fonduri publice a unei majorări salariale pentru munca suplimentară prestată peste programul normal de lucru, atunci când nu este posibilă compensarea prin timp liber corespunzător într-un anumit interval.

24. În acest context, instanța de sesizare a constatat că prin art. IV alin. (6) din Legea nr. 79/2018 legiuitorul a stabilit că dreptul acordat la art. IV alin. (1) nu aduce atingere prevederilor art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, acest din urmă text legal aplicându-se corespunzător.

25. Astfel, art. IV alin. (1) și (6) din Legea nr. 79/2018 este susceptibil de abordări multiple în interpretarea sa, dat fiind și contextul normativ al art. 8 și art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017; pe de o parte, în sensul că pentru orice muncă suplimentară prestată peste programul normal de lucru se instituie dreptul la acordarea majorării salariale subsidiare, atunci când nu intervine compensarea cu timp liber corespunzător, indiferent că muncă suplimentară este prestată într-o zi lucrătoare sau în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, iar, pe de altă parte, dreptul în discuție se acordă doar pentru munca suplimentară prestată peste programul normal de lucru și prestată în alte zile decât cele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează.

VI. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

26. Reclamanta A a apreciat că sunt îndeplinite condițiile art. 519 din Codul de procedură civilă privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

27. Pârâta B a considerat îndeplinite condițiile de admisibilitate a cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, anume existența unei cauze în ultimă instanță,

soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea chestiunii puse în discuție și noutatea chestiunii de drept, precizând însă că art. IV alin. (6) din Legea nr. 79/2018 constituie singura dispoziție legală ce ar trebui supusă interpretării.

A menționat, totodată, că există litigiu similar pe aceeași chestiune și pentru intervalul 2019—2021, dosarul respectiv fiind suspendat până la soluționarea procesului de față.

Relativ la fond s-a arătat că cele două dispoziții în discuție constituie o derogare față de situația celorlalte categorii din sistemul bugetar plătit din fonduri publice, iar aspectul litigios în proces rezidă în modalitatea de interpretare și aplicare a sintagmei „în mod corespunzător”, care în opinia părților reprezintă compensarea cu timp liber în timpul aceleiași luni, iar nu recompensarea de două ori a aceleiași munci. Sub acest aspect se impune a se stabili natura juridică a modalității de compensare, scopul fiind, în principal, de refacere și protecție a lucrătorului, iar, în subsidiar, de recompensare bănească în măsura în care nu este posibilă refacerea prin timp liber corespunzător, în acest sens fiind și Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (*Directiva 2003/88*), îndeosebi dispozițiile art. 17 alin. (3) din acest act.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

28. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, curțile de apel au transmis punctele de vedere ale judecătorilor, conturându-se două interpretări diferite ale normelor ce formează obiectul sesizării.

29. Într-o primă orientare s-a apreciat că pentru aceeași muncă prestată de un funcționar public cu statut special din sistemul administrației penitenciare se poate acorda o singură majorare de 75% din baza de calcul, fără cumularea cu alte drepturi aferente muncii suplimentare prestate de același funcționar peste programul normal de lucru, întrucât și munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru se încadrează în noțiunea mai amplă de activitate desfășurată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, la fel ca munca prestată în cadrul schimbului normal de lucru, în acest sens pronunțându-se Tribunalul Ilfov, Tribunalul Ialomița, Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, care a înaintat și hotărâri judecătorești în acest sens, Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal și Tribunalul Suceava.

30. Într-o a doua orientare s-a considerat că pentru munca suplimentară prestată peste programul normal de lucru în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează funcționarul public va beneficia de majorarea salarială de 75% din baza de calcul, potrivit art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, precum și de drepturile acordate de art. IV alin. (1) din Legea nr. 79/2018, anume compensare cu timp liber corespunzător sau, în lipsă, o nouă majorare salarială cu 75%, proporțional cu timpul efectiv lucrat în aceste condiții, așa cum rezultă din punctele de vedere exprimate de Tribunalul Hunedoara, Tribunalul Vaslui și Curtea de Apel Târgu Mureș.

31. Curțile de apel Brașov, Bacău, Cluj, Craiova, Oradea, Pitești, Ploiești și Timișoara au comunicat că nu au identificat practică judiciară.

32. Ministerul Public, prin Adresa nr. 1.132/C/1.977/III-5/2020 din 29 iunie 2020, a arătat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul sesizării formulate de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

33. Prin raportul întocmit conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă au fost propuse două variante de dezlegare a chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării. Într-o opinie (majoritară) s-a apreciat că, în interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 8 și art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 raportat la art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. IV alin. (1) și (6) din Legea nr. 79/2018, majorarea de 75% din baza de calcul, acordată pentru activitatea desfășurată de funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, nu se cumulează cu drepturile aferente muncii suplimentare prestate de aceiași funcționari peste programul normal de lucru.

34. Într-o altă opinie s-a considerat că, în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 8 și art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 raportat la art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. IV alin. (1) și (6) din Legea nr. 79/2018, este permisă cumularea majorării de 75% din baza de calcul, acordată pentru activitatea desfășurată de funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, cu drepturile aferente muncii suplimentare prestate de aceiași funcționari peste programul normal de lucru, doar pentru orele efectiv lucrate ce depășesc durata normală a timpului de lucru potrivit art. 112 din Codul muncii.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

IX.1. Asupra admisibilității sesizării

35. Din cuprinsul prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, care reglementează procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării, care trebuie îndeplinite cumulativ:

a) chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecății în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

b) chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei; noțiunea de „soluționare pe fond” trebuie înțeleasă în sens larg, incluzând nu numai problemele de drept material, ci și pe cele de drept procesual, cu condiția ca de rezolvarea acestora să depindă soluționarea pe fond a cauzei;

c) chestiunea de drept să fie nouă;

d) chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept.

36. Concret, se observă că acțiunea ce face obiectul dosarului în care s-a dispus sesizarea este în curs de judecată, în ultimă instanță, pe rolul Curții de Apel București.

37. Totodată, Curtea de Apel București este competentă, în raport cu dispozițiile art. 10 alin. (2) prima teză coroborat cu art. 10 alin. (1) și art. 20 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, să soluționeze recursul declarat împotriva unei sentințe pronunțate, în primă instanță, de Tribunalul Municipiului București într-o cauză având ca obiect anularea Ordinului ministrului justiției nr. 2.721/C/2018, în limita art. 13 alin. (2) din conținutul acestui act administrativ unilateral.

38. Soluționarea cauzei în curs de judecată în recurs depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, respectiv interpretarea coroborată a art. 8 și art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 raportat la art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. IV alin. (1) și (6) din Legea nr. 79/2018, aceste norme juridice având caracter supraordonat actului administrativ unilateral atacat prin acțiunea în anulare, anume Ordinul nr. 2.721/C/2018 în limita art. 13 alin. (2) din conținutul său, text potrivit căruia „drepturile acordate pentru munca prestată în zilele prevăzute la alin. (1) [în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează] și drepturile reglementate pentru munca suplimentară în condițiile prezentului ordin nu se pot cumula pentru aceeași muncă prestată”.

39. Nu în ultimul rând, chestiunea de drept a cărei lămurire se cere este nouă, având în vedere că dispozițiile legale a căror interpretare coroborată se solicită au fost supuse unor modificări legislative recente. Totodată, nu rezultă că instanța supremă a statuat asupra problemei de drept ori că aceasta formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

40. Prin urmare, sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate privind declanșarea procedurii hotărârii prealabile.

IX.2. Asupra fondului sesizării

41. Din conținutul art. 8 și 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. IV alin. (1) și (6) din Legea nr. 79/2018 rezultă că legiuitorul a stabilit, pentru categoriile enumerate de funcționari publici, două tipuri de majorări salariale:

a) o majorare pentru munca efectuată peste programul normal de lucru și care nu poate fi compensată prin timp liber corespunzător;

b) o majorare pentru activitatea desfășurată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează.

42. Ceea ce se dorește a fi dezlegat prin prezenta este dacă pentru *aceeași muncă prestată* pot fi cumulate cele două categorii de beneficii. Cu alte cuvinte, dacă activitatea prestată în timpul zilelor de repaus săptămânal și sărbători legale poate fi remunerată cu majorarea specifică prevăzută de art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 coroborat cu art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, dar în același timp poate fi considerată și muncă suplimentară prestată peste durata normală a timpului de lucru și adăugată, în consecință, și majorarea de la art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 coroborat cu art. IV alin. (1) și (6) din Legea nr. 79/2018.

43. Așadar, în discuție se pune aspectul dublei compensări a unei singure prestații, dacă dispozițiile legale de mai sus permit o atare interpretare.

44. Din interpretarea literală a normelor care definesc termenii folosiți de legiuitor (art. 111, 112, 113, 114, 120, 121, 123 și 137 din Codul muncii) se observă că legislația muncii face o distincție clară între munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru și munca prestată în timpul repausului săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează.

45. Că este așa, o dovedesc pe deplin prevederile art. 114 alin. (1) coroborat cu art. 121 din Codul muncii, potrivit cărora munca suplimentară nu poate fi efectuată decât în limita unui număr maxim de 48 de ore săptămânal.

46. Astfel, munca suplimentară este definită ca fiind acea activitate prestată peste durata normală a timpului de lucru de 8 ore pe zi timp de 5 zile, iar munca prestată în timpul repausului săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează este o noțiune distinctă și nu poate fi confundată cu munca suplimentară.

47. Dispozițiile legale incidente converg către concluzia de mai sus, și anume aceea că cele două noțiuni sunt distincte și nu pot avea în vedere aceeași prestație a angajatului.

48. Așadar, recurgând la interpretarea sistematică a textelor de lege, prin raportarea lor la principiile generale ale legislației muncii, este evident că cele două tipuri de activități ce nu se încadrează în durata normală a timpului de lucru, respectiv munca suplimentară și munca prestată în timpul repausului săptămânal, sunt reglementate distinct, astfel că nu se pot suprapune și nu pot fi cumulate cele două tipuri distincte de beneficii pe care le generează.

49. Concluzionând, este cert că activitatea prestată în timpul zilelor de repaus săptămânal nu poate fi considerată în același timp și muncă suplimentară desfășurată în afara duratei normale de lucru de 8 ore pe zi timp de 5 zile, aceasta având un regim juridic și o reglementare distincte.

50. Totuși, o abordare diferită ar putea fi generată de situația în care munca desfășurată în zilele de repaus săptămânal sau de sărbători legale depășește durata normală a timpului de lucru, respectiv aceea de 8 ore, așa cum este reglementată de art. 112 din Codul muncii.

51. Pornind analiza de la succesiunea în timp a modificărilor legislative, se observă că, inițial, art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 statua că *munca suplimentară* efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și *munca prestată în zilele de repaus săptămânal*, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător acestora.

52. O primă derogare de la această dispoziție legală a fost introdusă prin art. 10 alin. (3) din același act normativ, în sensul că: „...pentru activitatea desfășurată de personalul militar... în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, se acordă drepturile prevăzute de legislația în vigoare în luna iunie 2017 (o majorare de 75% din baza de calcul)”.

53. Așadar, în urma acestor reglementări, pentru munca suplimentară, personalului vizat i se acorda timp liber corespunzător, iar pentru activitatea din zilele de repaus, majorarea de 75%.

54. Ulterior, a intervenit o nouă derogare de la art. 8 redat mai sus, și anume cea prevăzută de art. IV alin. (1) din Legea nr. 79/2018, potrivit căreia: „munca suplimentară prestată începând cu 1 aprilie 2018 peste programul normal de lucru de către personalul cu statut special... care nu se poate compensa cu timp liber corespunzător se plătește cu o majorare de 75% din solda de funcție/salariul de funcție, proporțional cu timpul efectiv lucrat în aceste condiții.”

55. Se observă că textul legal al art. IV alin. (1) din Legea nr. 79/2018 nu distinge momentul când este prestată munca suplimentară ce constituie premisa aplicării sale, iar raportarea la art. 8 și la derogarea din art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 poate sublinia împrejurarea că funcționarul public respectiv păstrează dreptul de a beneficia de ambele majorări de 75%, așa cum au fost descrise mai sus.

56. Altfel spus, în discuție sunt două excepții de la art. 8 al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2017, anume cea din art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 și cea din art. IV alin. (1) din Legea nr. 79/2018, fiecare instituind un drept distinct, iar ambele susceptibile de cumulare atunci când funcționarul public vizat de texte a prestat concomitent activitate în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, dar și muncă suplimentară peste programul normal de lucru.

57. Această abordare interpretativă nu vine în contradicție cu prevederile generale din legislația primară a muncii, în condițiile în care Codul muncii prevede o compensare suplimentară convenită pentru munca suplimentară și pentru cea prestată în zilele de repaus.

58. Concret, este vorba de art. 137 alin. (4) și (5) din Codul muncii: „În situații de excepție zilele de repaus săptămânal sunt acordate cumulat, după o perioadă de activitate continuă ce nu poate depăși 14 zile calendaristice, cu autorizarea inspectoratului teritorial de muncă și cu acordul sindicatului sau, după caz, al reprezentanților salariaților. Salariații al căror repaus săptămânal se acordă în condițiile alin. (4) au dreptul la *dublul compensațiilor convenite potrivit art. 123 alin. (2).*”

59. Totodată, poate fi exemplificat și art. 142 din același act normativ: „Salariaților care lucrează în unitățile prevăzute la art. 140, precum și la locurile de muncă prevăzute la art. 141 li se asigură compensarea cu timp liber corespunzător în următoarele 30 de zile. În cazul în care, din motive justificate, nu se acordă zile libere, salariații beneficiază, pentru munca prestată în zilele de sărbătoare legală, de un spor la salariul de bază ce nu poate fi mai mic de 100% din salariul de bază corespunzător muncii prestate în programul normal de lucru.”

60. Așadar, în situația în care interpretarea coroborată a textelor de lege ce fac obiectul prezentei cauze ar conduce către concluzia că cele două beneficii nu se pot cumula pentru munca suplimentară efectuată în zilele de repaus, ar însemna că funcționarii publici vizați de legislația specifică încasează drepturi salariale inferioare celor din Codul muncii, ce constituie un reper minim garantat al drepturilor aplicabile tuturor salariaților.

61. În plus, nu poate fi primit nici argumentul potrivit căruia art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 folosește în exprimare noțiunea de „*activitatea desfășurată*”, iar nu de muncă prestată, ceea ce ar putea conduce la concluzia că în această noțiune legiuitorul a inclus atât munca în schimb normal de lucru, cât și munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru.

62. Această abordare ar nesocoti principiul de bază al normării muncii, fiind inadmisibil a se aprecia că durata timpului de muncă în timpul zilelor de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, este nelimitată și nu beneficiază de nicio normare legală.

63. De altfel, Directiva 2003/88 privind armonizarea la nivelul Uniunii Europene în domeniul organizării timpului de lucru urmărește să garanteze o mai bună protecție a securității și a sănătății lucrătorilor, punând la dispoziția acestora perioade minime de repaus — în special zilnic și săptămânal —, precum și pauze adecvate și prevăzând o limită maximă a timpului de lucru săptămânal (a se vedea în special Hotărârea din 5 octombrie 2004, *Pfeiffer și alții*, C-397/01-C-403/01, EU:C:2004:584, punctul 76, Hotărârea din 25 noiembrie 2010, *Fuß*, C-429/09, EU:C:2010:717, punctul 43, precum și Hotărârea din 10 septembrie 2015, *Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras*, C-266/14, EU:C:2015:578, punctul 23).

64. Trebuie reținut că, în Cauza C-55/18 *Federación de Servicios de Comisiones Obreras (C.C.O.O.) împotriva Deutsche Bank SAE*, C.J.U.E. a statuat: „... Deși este adevărat că răspunderea angajatorului cu privire la respectarea drepturilor conferite de Directiva 2003/88 nu poate fi nelimitată, nu este mai puțin adevărat că o *reglementare națională a unui stat membru care, potrivit interpretării acesteia de către jurisprudența națională, nu impune angajatorului să măsoare durata timpului de lucru efectuat poate goli de substanța lor drepturile consacrate la articolele 3 și 5, precum și la articolul 6 litera (b) din această directivă, neasigurând lucrătorilor respectarea efectivă a dreptului la o limitare a timpului maxim de lucru și la perioade minime de repaus, și nu este, așadar, conformă obiectivului urmărit de respectiva directivă, care consideră aceste prescripții minime indispensabile protecției securității și sănătății lucrătorilor (a se vedea prin analogie,*

Hotărârea din 7 septembrie 2006, Comisia/Regatul Unit, C-484/04, EU:C:2006:526, punctele 43 și 44).”

65. Pe cale de consecință, interpretarea potrivit căreia în timpul zilelor de repaus angajatul desfășoară o activitate nenormată și este remunerat pentru această activitate în ansamblul ei, fără a fi evidențiate orele suplimentare, nu poate fi primită, întrucât încalcă legislația și jurisprudența europeană.

66. Un argument în plus în sensul teoriei de mai sus este și interpretarea teleologică a prevederilor art. IV alin. (6) din Legea nr. 79/2018 potrivit căreia s-a statuat că dreptul acordat la art. IV alin. (1) nu aduce atingere prevederilor art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, acest din urmă text legal aplicându-se corespunzător.

67. Or, rațiunea pentru care legiuitorul a simțit nevoia să facă o astfel de precizare nu poate fi decât în sprijinul teoriei cumulului celor două beneficii, evident dacă cerințele legale, așa cum au fost expuse mai sus, sunt îndeplinite.

68. Ca atare, este cert că cele două categorii de majorări vizează situații și finalități diferite astfel, în măsura în care un funcționar este chemat să presteze muncă în timpul zilelor de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează și depășește durata normată a timpului de lucru, atunci va avea dreptul la ambele categorii de beneficii.

69. Cum legiuitorul nu face nicio distincție referitoare la momentul în care este prestată munca suplimentară, abordarea firească este cea potrivit căreia și cea prestată peste programul normal de lucru în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează să beneficieze de majorarea salarială de 75% proporțional cu timpul efectiv lucrat în aceste condiții, concomitent cu majorarea de 75% prevăzută de art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 31.418/3/2018, și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 8 și art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 raportat la art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. IV alin. (1) și (6) din Legea nr. 79/2018 este permisă cumularea majorării de 75% din baza de calcul, acordată pentru activitatea desfășurată de funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, cu drepturile aferente muncii suplimentare prestate de aceiași funcționari peste programul normal de lucru, doar pentru orele efectiv lucrate ce depășesc durata normală a timpului de lucru potrivit art. 112 din Codul muncii.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 26 octombrie 2020.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

C U A N T U M U L

datoriilor înregistrate de către partidele politice, alianțele politice, alianțele electorale, organizațiile cetățenilor români aparținând minorităților naționale și candidații independenți în urma campaniei electorale organizate cu ocazia alegerilor pentru Senat și Camera Deputaților din data de 6 decembrie 2020, declarate la Autoritatea Electorală Permanentă, conform art. 47 alin. (1) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale

Nr. crt.	Numele competitorului electoral	Tipul competitorului	Datorii (lei)
1	PARTIDUL NAȚIUNEA ROMÂNĂ	partid politic	0
2	PARTIDUL ALIANȚA PENTRU UNIREA ROMÂNILOR	partid politic	53.025,50
3	PARTIDUL NOUA ROMÂNIE	partid politic	0
4	PARTIDUL MIȘCAREA POPULARĂ	partid politic	0
5	PARTIDUL FORȚA NAȚIONALĂ	partid politic	0
6	PARTIDUL RESTART ROMÂNIA	partid politic	0
7	PARTIDUL UNIUNEA SALVAȚI ROMÂNIA	partid politic	0
8	PARTIDUL LIBERTATE, UNITATE ȘI SOLIDARITATE	partid politic	0
9	PARTIDUL SOCIALIST ROMÂN	partid politic	0
10	PARTIDUL PUTERII UMANISTE (social-liberal)	partid politic	32,51
11	PARTIDUL COMUNIȘTILOR	partid politic	0
12	PARTIDUL SOCIAL DEMOCRAT	partid politic	0
13	PARTIDUL PRO ROMÂNIA	partid politic	23.366,76
14	PARTIDUL ALIANȚA RENAȘTEREA NAȚIONALĂ	partid politic	29.246,00
15	PARTIDUL ROMÂNIA MARE	partid politic	0
16	PARTIDUL ALTERNATIVA DREAPTĂ	partid politic	0
17	PARTIDUL NAȚIONAL LIBERAL	partid politic	1.906.224,30
18	PARTIDUL NAȚIONAL ȚĂRĂNESC MANIU MIHALACHE	partid politic	0
19	UNIUNEA BULGARĂ DIN BANAT	minoritate	0
20	UNIUNEA CROAȚILOR DIN ROMÂNIA	minoritate	0
21	UNIUNEA SÂRBILOR DIN ROMÂNIA	minoritate	0
22	FORUMUL DEMOCRAT AL GERMANILOR DIN ROMÂNIA	minoritate	0
23	UNIUNEA CULTURALĂ A RUTENILOR DIN ROMÂNIA	minoritate	0
24	UNIUNEA UCRAINENILOR DIN ROMÂNIA	minoritate	0
25	UNIUNEA DEMOCRATĂ TURCĂ DIN ROMÂNIA	minoritate	0
26	ASOCIAȚIA ITALIENILOR DIN ROMÂNIA	minoritate	0
27	UNIUNEA DEMOCRATĂ MAGHIARĂ DIN ROMÂNIA	minoritate	0
28	UNIUNEA DEMOCRATĂ A SLOVACILOR ȘI CEHIILOR DIN ROMÂNIA	minoritate	0
29	COMUNITATEA RUȘILOR LIPOVENI DIN ROMÂNIA	minoritate	0
30	ASOCIAȚIA MACEDONENILOR DIN ROMÂNIA	minoritate	0
31	ASOCIAȚIA PARTIDA ROMILOR PRO EUROPA	minoritate	0
32	UNIUNEA ALBANEZILOR DIN ROMÂNIA	minoritate	0
33	UNIUNEA DEMOCRATĂ A TĂTARILOR TURCO-MUSULMANI DIN ROMÂNIA	minoritate	0
34	UNIUNEA ARMENILOR DIN ROMÂNIA	minoritate	0
35	ASOCIAȚIA LIGA ALBANEZILOR DIN ROMÂNIA	minoritate	0

Nr. crt.	Numele competitorului electoral	Tipul competitorului	Datorii (lei)
36	FEDERAȚIA COMUNITĂȚILOR EVREIEȘTI DIN ROMÂNIA — CULTUL MOZAIC	minoritate	0
37	UNIUNEA ELENĂ DIN ROMÂNIA	minoritate	0
38	CRISTEA GEORGE	candidat independent	0
39	ALBU ERWIN VLAD	candidat independent	0
40	TRĂSCĂIAN PETRU VASILE	candidat independent	0
41	GEONEA IONELA ALINA	candidat independent	0
42	OPREA GABRIEL	candidat independent	0
43	ADRIAN TIBERIU	candidat independent	0
44	PAPICI MARCELA ANAMARIA	candidat independent	0
45	RADU DARIUS CONSTANTIN	candidat independent	0
46	VECERDEA MARIUS DANIEL	candidat independent	0
47	BULAT FLORIN	candidat independent	0
48	ROȘU GICĂ	candidat independent	0
49	ICHIM COSTICĂ ROMICĂ	candidat independent	0
50	ZAMFIR IGNAT ȘTEFAN COSTIN	candidat independent	0
51	PETREA IONEL	candidat independent	0
52	JALBĂ TIBERIU MIHAI ANTONIU	candidat independent	0
53	MARTIN CORINA	candidat independent	0
54	ZAINEA CORNEL	candidat independent	0
55	NAS SORIN VALERIU	candidat independent	0
56	IVAN ANDREI	candidat independent	600,00
57	NICOLAE VALERIU CIOLAN	candidat independent	0
58	RATIU OVIDIU IOAN	candidat independent	0
59	COSTEA VLAD	candidat independent	0
60	MITOSERIU CIPRIAN OLIMPIU	candidat independent	200,00
61	HOLICOV MONICA	candidat independent	0
62	ȘERBAN DANIELA	candidat independent	0
63	STOICHIȚĂ AUREL CĂTĂLIN	candidat independent	0

București, 8 ianuarie 2021.

Nr. 442.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

